

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.312 van 19 april 2004
in de zaak A. 79.127/IX-1247.**

In zake : Gaby CUYPERS,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. VAN KERCKHOVEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Tolstraat 53

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gaby CUYPERS op 27 juni 1998
heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 4 juni 1998
van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn waarbij de sluiting wordt
bevolen van het rusthuis "Residentie Boshoeve", Papenbosstraat 1, te Brecht;

Gelet op het arrest nr. 74.911 van 1 juli 1998 waarbij de vordering
tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van de
verzoekende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 8 maart 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat St. SCHÜTT, die loco advocaat J. VAN KERCKHOVEN verschijnt voor verzoekster, en van advocaat N. DAELMAN, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Overeenkomstig artikel 10, eerste lid, van de decreten inzake voorzieningen voor bejaarden, gecoördineerd op 18 december 1991, is het bouwen van een rusthuis of het als dusdanig inrichten of in gebruik nemen van een bestaand gebouw onderworpen aan de voorafgaande vergunning van de Vlaamse regering. Naast deze voorafgaande vergunning moet, krachtens artikel 14 van de gecoördineerde decreten, ieder rusthuis ook nog door de Vlaamse regering erkend worden. Overeenkomstig artikel 19 kan de regering de sluiting bevelen van ieder rusthuis dat niet beantwoordt aan de in het decreet bepaalde voorwaarden. Artikel 22, § 1, 1°, 2° en 3° maakt van het overtreden van het in gebruik nemen van een rusthuis dat niet over de vereiste voorafgaande vergunning beschikt, van het exploiteren van een rusthuis zonder erkenning en van het exploiteren van een rusthuis dat overeenkomstig artikel 19 gesloten is, een strafrechtelijk beteugelbare inbreuk.

Een rusthuis wordt in artikel 2, 6° van de gecoördineerde decreten als volgt gedefinieerd :

“Eén of meer gebouwen die functioneel een inrichting voor collectief verblijf vormen waar, onder welke benaming ook, aan bejaarden die er op duurzame wijze verblijven, huisvesting wordt gegeven alsmede geheel of gedeeltelijk, de gebruikelijke gezins- en huishoudelijke verzorging”.

Bejaarden zijn, luidens artikel 2, 2° van de gecoördineerde decreten : “Personen van 60 jaar of ouder”.

1.2. Op 30 mei 1994 dient verzoekster bij het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme (VCGT) een aanvraag in tot het bekomen van een exploitatievergunning voor het logiesverstrekkend bedrijf “Residentie Boshoeve”, gelegen te Brecht, Papbosstraat 1. Bij brief van 31 augustus 1994 deelt het VCGT mee dat de aanvraag geweigerd wordt omdat nog vier kamers dienen verbouwd te worden en zes kamers ongemeubeld zijn. Er wordt wel vermeld dat, mits de nodige aanpassingen, een nieuwe exploitatievergunning kan worden aangevraagd.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 18 juni 1996 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in teneinde een exploitatievergunning als logiesverstrekkend bedrijf te krijgen. In deze aanvraag vermeldt zij dat zij in het handelsregister is ingeschreven onder het nummer 308.459 als “kleine landbouw + kamerverhuur”. Bij brief van 2 juli 1996 deelt Toerisme Vlaanderen mee dat het dossier vervolledigd moet worden met een attest waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de stedenbouwkundige voorschriften.

1.4. Bij aangetekende brief van 20 juni 1996 dient verzoekster bij de dienst Stedebouw een aanvraag in tot bestemmingswijziging van landbouwbedrijf naar (toevoeging) toerisme en gastenkamers, “daar (zij) ... willen toetreden tot de toeristische federatie met onderdeel, ‘toerisme op de boerderij’ + kamerverhuur”.

1.5. Verzoekster wint in april 1996 bij de vzw Vlaamse Federatie voor Plattelandstoerisme inlichtingen in betreffende hoeve- en plattelandstoerisme. In een brief van 4 juni 1996 van deze Federatie wordt zij vermeld als lid en op 2 juni 1996 dient zij bij deze Federatie een aanvraag in tot comfortmeting. De Residentie “Boshoeve” blijkt ook opgenomen in de “Gids voor Vakantieverblijven in Vlaanderen”. Het gastenboek vermeldt verblijven vanaf oktober 1995 waarvan sommige voor meerdere maanden en andere voor een kortere periode.

1.6. Op 1 juli 1996 vindt bij verzoekster een inspectie plaats op grond van het vermoeden van de onwettige uitbating van een rusthuis. In het proces-verbaal wordt vastgesteld dat drie kamers worden bewoond door bejaarde dames. Op 23 oktober 1996 wordt lastens verzoekster een nieuw proces-verbaal opgesteld waarin zij verklaart dat zes personen in de Residentie Boshoeve worden opgevangen en dat al deze personen bejaard zijn in de zin van de gecoördineerde decreten. Verzoekster verklaart “dat zij geen rusthuis uitbaat, maar wel een hotel met mogelijkheid van hoevetoerisme”.

1.7. Op 2 juli 1997 redigeert de bevoegde ambtenaar van het

ministerie van de Vlaamse gemeenschap een proces-verbaal waarin vastgesteld wordt dat acht bejaarden verblijven in Residentie Boshoeve aan wie verschillende diensten -verzorging, onderhoud van de kamer, verpleging- aangeboden worden.

In een proces-verbaal van 21 november 1997 stelt de bevoegde inspecteur dat “vermits, naast de huisvesting, aan de bejaarden ook alle nodige zorgen en diensten worden verstrekt, (...) deze voorziening (beantwoordt) aan de bepalingen van een rusthuis overeenkomstig artikel 2, 6° van de decreten inzake voorzieningen voor bejaarden gecoördineerd door het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1991”. Verzoekster verklaart aan de inspecteur onder meer dat zij geen rusthuis uitbaat, maar een hotel en dat aan het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme gevraagd is om als logiesverstrekkend bedrijf erkend te worden.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 12 december 1997 geeft de Vlaamse minister aan verzoekster kennis van zijn voornemen om de sluiting van het rusthuis te bevelen omdat “de inrichting wordt uitgebaat zonder dat voldaan is aan de (decreten inzake voorzieningen voor bejaarden) meer bepaald artikel 10 (...) en de artikelen 14 en 15 (...)”. Verzoekster verweert zich tegen dit voornemen. Zij voert in wezen aan dat het geenszins haar bedoeling is een rusthuis uit te baten, maar wel een pension hotel voor de opvang onder meer van personen van de derde leeftijd en dit voor verblijf op korte zowel als lange termijn, waarbij zij verwijst naar de hangende aanvraag tot het bekomen van een exploitatievergunning als logiesverstrekkend bedrijf.

1.10. Op 12 maart 1998 vindt een nieuwe inspectie plaats waarbij de inspecteur besluit dat de “Residentie Boshoeve (...) verder (blijft) functioneren als rusthuis zonder vergunning noch erkenning”.

1.11. Na het advies verkregen te hebben van de Commissie Bejaardenvoorziening -waarbij de sluiting positief geadviseerd wordt- treft de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn op 4 juni 1998 het thans bestreden

besluit, waarbij de sluiting van rusthuis “Residentie Boshoeve” wordt bevolen. Het besluit bevat volgende overwegingen :

“Overwegende dat uit de processen-verbaal van 23 oktober 1996, 2 juli 1997 en 21 november 1997 blijkt dat in het gebouw 'Residentie Boshoeve', Papbosstraat 1 te 2960 Brecht, door Mevrouw Gaby Cuypers, zelfde adres, aan bejaarden huisvesting wordt verleend overeenkomstig de definitie van een rusthuis zoals bepaald bij artikel 2, 6° van de decreten inzake bejaarden-voorzieningen, gecoördineerd op 18 december 1991;

Overwegende dat met de uitbating van dit rusthuis werd gestart zonder te voldoen aan de bij voornoemde decreten of krachtens deze decreten bepaalde voorwaarden;

Overwegende dat artikel 10 van voornoemde gecoördineerde decreten stelt dat het bouwen van een serviceflatgebouw, een woningcomplex met dienstverlening, rusthuis of een dagverzorgingscentrum, het als dusdanig inrichten of in gebruik nemen van een bestaand gebouw en het wijzigen van de capaciteit, onderworpen zijn aan de voorafgaande vergunning van de Vlaamse regering volgens de regels die zij bepaalt;

Overwegende dat voornoemd rusthuis bovendien wederrechtelijk in uitbating is zonder de erkenning te hebben bekomen overeenkomstig artikel 14, § 1, van voornoemde op 18 december 1991 gecoördineerde decreten;

(...)

Overwegende dat de Commissie Bejaardenvoorzieningen in haar vergadering van 18 maart 1998 van oordeel is dat het voornemen tot sluiting van de rusthuisuitbating, gelegen Papbosstraat 1 te 2960 Brecht en uitgebaat door mevrouw Gaby Cuypers, gegrond is;

Overwegende dat de Commissie Bejaardenvoorzieningen zich hiervoor baseert op stukken uit het dossier waaruit blijkt dat een aantal bejaarden reeds geruime tijd op bestendige wijze in de voorziening verblijven (cfr. de voornoemde processen-verbaal d.d. 23 oktober 1996, 2 juli 1997 en 21 november 1997, het inspectieverslag d.d. 12 maart 1998 en het neergelegde “gastenboek”), er verzorging en verpleging verleend wordt aan de aanwezige bejaarden en er voor de uitbating ook geen erkenning als logiesverstrekkend bedrijf kan voorgelegd worden;”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat het beroep onontvankelijk is, aangezien noch het verzoekschrift, noch het verzoek tot voortzetting het nummer van inschrijving in het handelsregister vermelden zoals vereist bij artikel 41 van de wetten betreffende het handelsregister, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 20 juli 1964;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord betoogt dat artikel 41 van het koninklijk besluit van 20 juli 1964 de sanctie van niet-ontvankelijkheid wegens niet vermelding van het handelsregister-nummer uitdrukkelijk beperkt tot exploten van dagvaarding en dat deze sanctie daarenboven niet van toepassing is indien de eiser de inschrijving op de datum van het instellen van de eis verantwoordt; dat verzoekster verwijst naar het bij haar verzoekschrift gevoegde aanvraagformulier van 11 juni 1996 tot het bekomen van een exploitatievergunning voor logiesverstrekkende bedrijven -stuk 12 gevoegd bij haar verzoekschrift- waarin de inschrijving in het handelsregister als “kleine landbouw + kamerverhuur” onder nummer 308.459 wordt vermeld;

2.1.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat verzoekster zich zowel in het verzoekschrift als in de memorie van wederantwoord uitdrukkelijk gemanifesteerd heeft als handelaar, en dat, hoewel in limine litis was aangevoerd dat verzoekster haar inschrijvingsnummer niet vermeld had, zij die nalatigheid in de volgende procedurestukken niet heeft rechtgezet; dat zij daaraan toevoegt dat verzoekster bovendien dient ingeschreven te zijn voor de handelswerkzaamheden waarin de vordering haar grond vindt, met name de uitbating van een rusthuis of minstens van een logementshuis; dat zij besluit dat op grond van artikel 42 van het koninklijk besluit van 20 juli 1964, verzoekster, indien zij enkel is ingeschreven met het oog op de uitoefening van landbouwactiviteiten, geen vordering kan inleiden die betrekking heeft op het uitbaten van een rusthuis en dus volledig vreemd is aan landbouwactiviteiten;

2.1.4.1. Overwegende dat artikel 4 van de wetten betreffende het handelsregister, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 20 juli 1964 die op het ogenblik van het indienen van het onderhavige beroep van toepassing waren, aan elke natuurlijke persoon die voornemens is enige handelswerkzaamheid uit te oefenen in het rechtsgebied van een rechtbank van koophandel waar hij nog geen handelsinrichting exploiteert, de verplichting oplegt om zich vooraf voor die handelswerkzaamheid in het handelsregister bij die rechtbank te laten inschrijven; dat die bepaling de openbare orde raakt;

Overwegende dat artikel 40 van dezelfde wetten aan elke handelaar de verplichting oplegt in elk deurwaardersexploit dat betrekking heeft op een vordering die haar oorzaak vindt in een daad van koophandel, het nummer te vermelden waaronder hij in het handelsregister is ingeschreven; dat de artikelen 41 en 42 voor de tekortkomingen aan de wettelijke verplichtingen, op het vlak van het procesrecht, de volgende sancties instellen :

- artikel 41 :

"Bij gebreke van vermelding van het nummer der inschrijving in het handelsregister in het exploit van dagvaarding en behoudens verantwoording van die inschrijving op de datum, waarop de eis werd ingesteld binnen de door de rechtbank gestelde termijn, verklaart deze de eis van ambtswege niet ontvankelijk".

- artikel 42 :

"Onontvankelijk is elke hoofdeis, tegeneis of eis tot tussenkomst welke zijn grond vindt in een handelswerkzaamheid waarvoor de verzoeker niet ingeschreven was bij het instellen van de vordering.

De niet-ontvankelijkheid is gedekt indien zij niet vóór iedere andere exceptie of verweermiddel wordt voorgesteld.";

Overwegende dat de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten betreffende het handelsregister ook van toepassing zijn in procedures bij de Raad van State;

2.1.4.2. Overwegende dat verzoekster op 6 januari 2004 aangemaand is om het bewijs van haar inschrijving in het handelsregister op de datum waarop de vordering ingeleid werd voor te leggen overeenkomstig artikel 41 van de wetten betreffende het handelsregister gecoördineerd op 20 juli 1964; dat zij bij aangezekende brief van 12 januari 2004 een kopie van haar inschrijving in het handelsregister overgemaakt heeft; dat daaruit blijkt dat zij op 8 maart 1995 in het handelsregister van Antwerpen ingeschreven werd onder het nummer 308.459 voor het uitoefenen van een “onderneming die zich belast met het verzorgen en onderhouden van dieren, met inbegrip van de centra voor bevruchting”;

Overwegende dat verzoekster daarmee het bewijs overlegt dat zij op het ogenblik van het instellen van het beroep ingeschreven was in het handelsregister van de plaats waar zij een handelsactiviteit uitoefende ; dat de sanctie van artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het handelsregister niet toegepast mag worden;

Overwegende dat de verwerende partij slechts in haar laatste memorie opwerpt dat verzoekster geen inschrijving bezat voor de activiteit waarin de vordering haar grondslag vindt; dat overeenkomstig artikel 42, tweede lid van dezelfde wet de niet-ontvankelijkheid van het beroep dan ook gedekt is; dat zulks te dezen des te meer klemmt aangezien, als hoger gezien, verzoekster bij haar verzoekschrift een stuk heeft gevoegd waarin zij melding maakte van een inschrijving voor “kleine landbouw + kamerverhuur”;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in een tweede exceptie aanvoert dat verzoekster geen blijk geeft van een geoorloofd belang bij haar beroep aangezien zij een rusthuis uitbaat zonder over de daarvoor vereiste voorafgaande vergunning of erkenning te beschikken, hetgeen door artikel 22 van de gecoördineerde decreten van 18 december 1991 als een misdrijf wordt aangemerkt, zodat de vernietiging van het sluitingsbevel tot gevolg zou hebben dat een onwettige toestand bestendig wordt;

2.2.2. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij ervan uit gaat dat zij een rusthuis exploiteert, maar dat zulks manifest niet het geval is, aangezien zij een landbouwbedrijf uitbaat en logies verstrekt in het kader van hoevertoerisme; dat zij in dat verband erop wijst dat, gelet op de gedane investeringen en de toezeggingen die haar waren gedaan, zij inderdaad haar activiteit als logiesverstrekkend bedrijf heeft aangevat, maar dat zij alles in het werk stelt om de vereiste vergunningen in het kader van die reglementering te verkrijgen;

2.2.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie de exceptie als volgt expliciteert: wie volledig onwettig een rusthuis uitbaat, heeft geen geoorloofd belang om de sluiting ervan na te streven want dan beoogt hij het voortzetten van een onwettige toestand; uiteraard kan de betrokkene betwisten dat zijn instelling gesloten wordt omdat het een illegaal rusthuis zou zijn, maar daarvoor moet hij aantonen dat zijn uitbating op enige wijze legaal is, bijvoorbeeld omdat hij voldoet aan de voorwaarden om een logiesverstrekkend bedrijf te runnen, en in dat geval hangt de gegrondheid van de exceptie samen met het middel waarin aangevoerd wordt dat het bedrijf een logiesverstrekkend bedrijf is, zodat het bestuur het ten onrechte kwalificeert als een rusthuis; in casu is zulks evenwel niet het geval: verzoekster beschikt over geen enkele vergunning om hetzij een rusthuis hetzij een logiesverstrekkend verblijf uit te baten; zij beoogt derhalve, met de vernietiging, te verkrijgen dat zij zonder enige vergunning haar inrichting verder kan uitbaten en dat is een ongeoorloofd belang;

2.2.4.1. Overwegende dat het beroep de vernietiging beoogt van het bevel tot sluiting van het rusthuis dat zij volgens de verwerende partij uitbaat; dat zij in het eerste middel aanvoert dat zij geen rusthuis, als gedefinieerd in artikel 2, 6° van de gecoördineerde decreten van 18 december 1991, uitbaat en dat de gecoördineerde decreten ten onrechte op haar worden toegepast; dat, indien zij met dat middel gelijk haalt, het erga omnes komt vast te staan dat zij geen rusthuis uitbaat; dat zulks een geoorloofd belang is; dat de vraag of de activiteit van verzoekster misschien onder een andere reglementering valt -in dit geval de reglementering inzake de logiesverstrekkende bedrijven- en of zij mogelijk ook op dat vlak illegaal bezig is, niet relevant is ten aanzien van de vraag naar het geoorloofd belang bij de vernietiging van de beslissing waarbij de activiteit van verzoekster als de uitbating van een rusthuis wordt aangemerkt; dat de exceptie niet gegrond is;

De grond van de zaak.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 2, 6° van de gecoördineerde decreten inzake de voorzieningen

voor bejaarden, doordat “nergens uit de voorhanden liggende feiten, noch uit de vastgestelde processen-verbaal, noch uit de inlichtingen door verzoekster in het kader van haar verweer bijgebracht, blijkt dat het pand, uitgebaat door verzoekster (...) een rusthuis is in de zin van art. 2, 6° van voornoemde decreten”;

3.1.2. Overwegende dat verzoekster in het daarbij aansluitende tweede middel de schending aanvoert van artikel 11 van het besluit van de Vlaamse regering van 10 juli 1985 tot vaststelling van de rechtspleging voor erkenning en sluiting van serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen, van de materiële motiveringsverplichting en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de motivering die in het besluit is vermeld -de eigen motivering en het advies van de Commissie Bejaardenvoorzieningen- verwijst naar een aantal processen-verbaal, maar dat daarbij niet wordt uiteengezet “op welke wijze de vaststellingen in casu beantwoorden aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 2, 6° van de gecoördineerde decreten” en doordat die motivering op geen enkele wijze een antwoord bevat op het verweer dat verzoekster tegenover de verwerende partij en de Commissie Bejaardenvoorziening- en naar voren heeft gebracht, terwijl krachtens de geschonden geachte bepalingen het advies van de Commissie Bejaardenvoorzieningen en het bestreden besluit met redenen omkleed hadden moeten zijn;

3.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord ten aanzien van het eerste middel betoogt dat uit de processen-verbaal die in het bestreden besluit geciteerd worden onweerlegbaar blijkt dat verzoekster een rusthuis uitbaat, aangezien er sprake is van een collectief verblijf van bejaarden dat duurzaam is en dat huishoudelijke en gezinsverzorging inhoudt; dat zij daarvoor verwijst naar het feit dat alle residenten geboren zijn vóór 1938, dat het gebouw functioneel als een inrichting voor collectief verblijf gecatalogeerd moet worden, dat “de chronologie van de processen-verbaal” het duurzaam karakter van het verblijf aantonen en dat er huishoudelijke- en gezinsverzorging wordt geleverd;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van het tweede middel betoogt dat verzoekster de motieven van het bestreden besluit kent en begrepen heeft, zodat er van een schending van de formele motiveringsplicht geen sprake kan zijn, ook al is er niet expliciet geantwoord op de bezwaren van verzoekster; dat volgens haar de feiten “overduidelijk passen in de matrijzen van de definitie”, zodat de gegeven uitleg volstaat opdat verzoekster het standpunt van de verwerende partij goed zou kunnen begrijpen;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord betoogt dat de definitie van een rusthuis, bedoeld in artikel 2, 6° van de gecoördineerde decreten, een dubbele voorwaarde stelt: enerzijds moet het gaan om gebouwen die “functioneel een inrichting voor collectief verblijf vormen” en anderzijds moet er huisvesting worden gegeven aan bejaarden die er op duurzame wijze verblijven en er de gebruikelijke gezins- en huishoudelijke verzorging ontvangen; dat zij van oordeel is dat die definitie “bijzonder ruim” is -zo zou ook het gratis opvangen van familieleden onder die definitie kunnen gebracht worden- en dat noch het bestreden besluit, noch de processen-verbaal naar dewelke dat besluit verwijst, uiteenzetten waarom haar uitbating aan die voorwaarden voldoet, inzonderheid aan de voorwaarde van het collectief verblijf -zij baat een landbouw-bedrijf uit en biedt daarbij aan kostgangers de mogelijkheid van verblijf voor de duur die zijzelf wensen, maar die niet blijvend is zodat er geen sprake is van een “duurzame levensgemeenschap”, ten bewijze waarvan de vaststelling in de processen-verbaal dat de bewoners in de Boshoeve hun domicilie niet hadden- en aan de voorwaarde van het verlenen van gezins- en huishoudelijke verzorging -er wordt niet uiteengezet welke hulp een aantal gasten ‘s morgens bij het toilet of als verzorging ontvangen en er wordt voorbijgegaan aan het feit dat de verpleegster die de bewoners bijstaat zulks doet op volledig zelfstandige basis en op verzoek van die bewoners-; dat zij besluit dat uit de door haar voorgebrachte stukken met absolute zekerheid blijkt dat zij “steeds de intentie heeft gehad een pension uit te baten in het kader van het hoevertoerisme”;

3.3.2. Overwegende dat verzoekster met betrekking tot het tweede middel de volgende repliek voert: zij heeft er in haar verweerschrift en tijdens haar verhoor op 18 maart 1998 uitdrukkelijk op gewezen dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 2, 6° van het decreet van 18 december 1991 niet vervuld waren, aangezien zij uitsluitend een landbouwbedrijf annex pension uitbaatte; gelet op de hiaten die zij in de processen-verbaal ten aanzien van de daar vastgestelde feiten heeft aangestipt -het eerste middel- volstaat de verwijzing naar die stukken niet om te kunnen besluiten dat haar inrichting wel degelijk een rusthuis is; bovendien zijn de gedane vaststellingen “bijzonder oppervlakkig (...) en duidelijk vanuit een bepaalde vooringenomenheid gedaan” zodat ook daarom zij niet deugdelijk gebruikt kunnen worden als de feitelijke grondslag voor het bestreden besluit;

3.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie in essentie bevestigt dat volgens haar verzoekster in het eerste middel het materiële motief van het bestreden besluit in vraag stelt en dat, wat de formele motivering betreft, er aan het besluit niets verweten kan worden, gelet op de vaststelling dat het niet om een besluit van een jurisdictioneel orgaan gaat;

3.5. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel betoogt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, 6° van de gecoördineerde decreten van 18 december 1991; dat zij daarmee de vraag stelt naar het bestaan van deugdelijke motieven, hetgeen de materiële motivering aangaat; dat zij in het tweede middel betoogt dat in de stukken waarnaar het bestreden besluit verwijst niet uiteengezet wordt waarom haar activiteit voldoet aan de decretale begripsbepaling van een rusthuis, inzonderheid aan de voorwaarde van het “collectief verblijf” en de voorwaarde van het verstrekken van “de gebruikelijke gezins- en huishoudelijke verzorging”; dat zij daarmee de formele motivering van het bestreden besluit in vraag stelt;

3.5.1. Overwegende, wat de formele motivering betreft, dat verzoekster verwijst naar de formele motiveringswet van 29 juli 1991 en naar artikel 11 van het besluit van de Vlaamse regering van 10 juli 1985 tot vaststelling van de rechtspleging

voor erkenning en sluiting van serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen; dat, daarnaast, artikel 19 van de gecoördineerde decreten van 18 december 1991 bepaalt dat de Vlaamse regering een rusthuis kan sluiten “bij een gemotiveerde beslissing”;

Overwegende de wet van 29 juli 1991, artikel 19 van de gecoördineerde decreten van 18 december 1991 en artikel 11, laatste lid, van het besluit van 10 juli 1985 van de Vlaamse regering op gelijke wijze aan het bestuur de verplichting opleggen om een sluitingsbevel formeel te motiveren; dat artikel 11, eerste lid, van het besluit van 10 juli 1985 de motiveringsplicht verruimt tot het voornemen van de minister om een voorziening te sluiten, maar niet tot het advies van de commissie de minister adviseert in geval de betrokkene om de heroverweging van het voornemen heeft gevraagd;

3.5.2. Overwegende dat de motieven waarop het bestreden sluitingsbevel in feite gesteund is, hierboven sub 1.11 geciteerd zijn; dat die uiteenzetting in alle duidelijkheid verwijst naar drie processen-verbaal van vaststelling door de bevoegde ambtenaren en naar het advies van de Commissie Bejaardenvoorzieningen waarin, naast diezelfde drie processen-verbaal ook nog verwezen wordt naar het “gastenboek” en naar het aanvullend inspectiebezoek van 12 maart 1998; dat het besluit ook verwijst naar de reglementaire bepalingen die aan de minister van Welzijn toelaten een rusthuis dat niet beantwoordt aan de bij de gecoördineerde decreten van 18 december 1991 gestelde of krachtens die decreten bepaalde voorwaarden, te sluiten; dat die verwijzingen aantonen op welke stukken de verwerende partij zich gesteund heeft om de inrichting van verzoekster als een bejaardentehuis te catalogeren en dat zij in staat stellen de handelwijze van de verwerende partij inhoudelijk te toetsten; dat de formele motiveringsverplichting niet vereist dat de organen van actief bestuur formeel antwoorden op alle bemerkingen die de betrokkene ter gelegenheid van een georganiseerde bezwarenprocedure naar voren heeft gebracht; dat het bestreden besluit op dat vlak voldoet aan de in het tweede middel genoemde bepalingen;

3.5.3.1. Overwegende dat dan de vraag rijst of de verwerende partij, gelet op het dossier dat bij haar voorlag, naar redelijkheid mocht aannemen dat de inrichting van verzoekster voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 2, 6° van de gecoördineerde decreten; dat de discussie zich toespitst op de vraag of de verwerende partij op basis van de haar voorgelegde stukken over voldoende bewijskrachtige gegevens beschikte om te concluderen dat verzoekster geen logiesverstrekkend bedrijf, maar een rusthuis uitbaat;

Overwegende dat verzoekster zich van in den beginne beijverd heeft om aan te tonen dat zij alles in het werk gesteld heeft om een logiesverstrekkend bedrijf op te zetten; dat zulks ook uit de door haar voorgelegde stukken blijkt, maar dat daarmee niet aangetoond wordt dat zij, in feite, geen rusthuis uitbaat; dat voorts de omstandigheid dat haar inrichting voornamelijk bezocht wordt door personen op leeftijd, ook dat bewijs niet inhoudt; dat er wel een antwoord moet gegeven worden op de vraag naar de bestendigheid van de verblijven en naar het verstrekken van de gebruikelijke gezins- en huishoudelijke verzorging; dat, voor zover bij de beoordeling van de bestendigheid van het verblijf de inschrijving in het bevolkingsregister op de plaats van de inrichting een decisieve aanwijzing vormt -te dezen blijkt uit de bijlage bij het opvolgingsverslag van 12 maart 1998 dat slechts één resident op het adres van verzoekster ingeschreven is vanaf 11 juni 1996-, de afwezigheid van inschrijving op zich niet aantoonde dat het verblijf niet bestendig is; dat de voorwaarde van het verlenen van gezins- en huishoudelijke hulp niet beperkt is tot het verlenen van medische zorgen, maar dat zij veeleer betrekking heeft op de mogelijkheid van zelfstandig leven van de logés;

3.5.3.2. Overwegende dat de inrichting van verzoekster over 7 kamers blijkt te beschikken; dat de bevoegde inspecteur in het proces-verbaal van 23 oktober 1996 vastgesteld heeft dat er op dat ogenblik zes bejaarden -personen van meer dan 60 jaar- in de instelling verbleven, dat één ervan tekenen van dementie vertoonde, dat “één momenteel in het ziekenhuis verblijft voor een nierdialyse”, dat één verklaart ‘s morgens hulp te krijgen “bij het dagelijks toilet”; dat verzoekster toen verklaard heeft

dat “de bij het toilet geholpen bejaarde ‘s ochtends geen volledig toilet krijgt”; dat die vaststellingen wijzen op het verstrekken van gezins- en huishoudelijke verzorging;

3.5.3.3. Overwegende dat dezelfde inspecteur in zijn proces-verbaal van 2 juli 1997 vastgesteld heeft dat er nu acht bejaarden ter plaatse verbleven en dat verzoekster hem verklaard heeft dat er aan vier onder hen “verpleegkundige zorgen worden toegediend” door een zelfstandige verpleegster; dat in het proces-verbaal van 21 november 1997 vastgesteld is dat er zeven bejaarden in het pand verbleven, dat de verpleging gebeurde door de dochter van verzoekster en dat twee personen zorgden voor de keuken en het onderhoud; dat verzoekster toen verklaard heeft dat de verzorging door haar dochter gebeurde, maar zonder dat zij zelf daar verder iets mee te maken had; dat de verwerende partij op grond van die vaststellingen van haar inspecteur in redelijkheid heeft kunnen opmaken dat er in de instelling gezins- en huishoudelijke hulp werd verleend aan bejaarden;

3.5.3.4. Overwegende dat, zoals blijkt uit het door de auditeur-verslaggever gemaakte onderzoek van de identiteit van de bejaarden die ten tijde van de drie vernoemde processen-verbaal in de inrichting van verzoekster verbleven, er uit de data waarop de inspecteur bezoeken ter plaatse heeft uitgevoerd, opgemaakt kan worden dat de bejaarden waarvan sprake een bestendig verblijf genoten in de instelling: de drie zelfde bejaarden worden als gast vermeld in de drie processen-verbaal; zeven bejaarden vermeld in het proces-verbaal van 21 november 1997 verbleven ook reeds op 2 juli 1997 in de instelling;

3.5.3.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar voornemen om het rusthuis te sluiten melding heeft gemaakt van de processen-verbaal van 23 oktober 1996, 2 juli 1997 en 21 november 1997 en dat zij op grond daarvan heeft besloten dat in de inrichting bejaarden verbleven aan wie, naast huisvesting, “ook alle nodige zorgen en diensten worden verstrekt”; dat verzoekster daar in haar bezwaarschrift op geantwoord heeft dat zij “inderdaad de kamers en gemeenschappelijke plaatsen onderhoudt en er zorg voor draagt”, maar dat noch zijzelf noch haar aangestelden “medische zorgen aanbiedt”, aangezien dergelijke zorgen verstrekt worden door

zelfstandig werkende zorgverstrekkers die geen “vaste verbintenis hebben met (haar) handelsuitbating” en volgens de vrije keuze van de klanten; dat zij in dat verweer evenwel niet overtuigend repliceert op de concrete gegevens die in de processen-verbaal zijn vermeld ten aanzien van het verlenen van verzorging aan de residenten; dat zij ook geen uitleg geeft over de in het oog springende vaststelling dat op het tijdstip dat de drie processen-verbaal werden opgemaakt dezelfde bejaarden in haar instelling verblijven; dat nochtans een verblijf van vijf en zelfs dertien maanden -drie gevallen- in een logiesverstrekkende inrichting ongewoon is zodat van verzoekster wel verwacht had mogen worden dat zij enige indicaties zou aanbrengen die in haar geval dergelijke ongewone situatie, waarin het grootste deel van haar klanten verkeerde, kon verklaren;

Overwegende, bovendien, dat in het opvolgingsverslag van 12 maart 1998 de stellingname van de verwerende partij bevestigd wordt, met name dat de data van opname van de bejaarden waarvan de naam in verschillende processen-verbaal terugkomt, aantonen dat er geen sprake kan zijn van een kort verblijf en dat er persoonlijke hulp -medicatie, maken van toiletten- wordt verleend aan het merendeel van de gasten; dat de omstandigheid dat die hulp wordt verleend door een zelfstandige verpleegster en op vraag van elk der bejaarden -wat overigens helemaal niet bewezen wordt- sterk gerelativeerd moet worden aangezien die verpleegster de dochter van verzoekster is die op hetzelfde adres verblijft;

Overwegende dat verzoekster ter gelegenheid van haar verhoor door de Commissie Bejaardenvoorzieningen, een “gastenboek” heeft voorgelegd waarin de identiteit wordt vermeld van personen die gedurende kortere periodes in de voorziening van verzoekster verbleven zouden hebben; dat evenwel bij de bewijswaarde van dat stuk vragen rijzen, aangezien de inspecteur die de onderzoeken ter plaatse heeft gevoerd, er in geen van zijn processen-verbaal melding van heeft gemaakt en verzoekster er ook niet zelf heeft naar verwezen toen zij hem mededelingen deed over de residenten, aangezien het -zoals het nu aan de raad van state wordt voorgelegd- blijkt te gaan om een lijst die begin maart 1998 opgemaakt is en niet om een dag na dag bijgehouden registratie, op daartoe bestemde documenten

zoals die in het hotelwezen bekend zijn, van het gastenverloop en aangezien verzoekster geen enkel bijkomend gegeven voorlegt dat de aannemelijk maakt dat de in het “gastenboek” opgeschreven gegevens met de werkelijkheid overeenstemmen; dat overigens de verwerende partij in haar laatste memorie in dat verband terecht opmerkt dat de instelling van verzoekster haar karakter van rusthuis niet verliest omdat men “tussen de bejaarden ook wel eens andere mensen te slapen zou hebben gelegd”;

3.5.3.6. Overwegende dat, rekening houdend met de feitelijke vaststellingen zoals die opgenomen zijn in de processen-verbaal die in de bestreden beslissing vermeld zijn, en zulks geplaatst tegenover de algemeenheid van de gegevens die verzoekster ter harer verdediging in haar verklaringen aan de inspecteur en in haar verdediging tegen het voornemen van sluiting heeft aangebracht en de defensieve opstelling die zij ter zake heeft aangenomen, de commissie Bejaardenvoorzieningen in de eerste plaats en vervolgens ook de minister, niet kennelijk onredelijk hebben gehandeld wanneer zij bewezen achtten dat verzoekster in werkelijkheid een rusthuis als bedoeld in artikel 2, 6° van het gecoördineerde decreten van 18 december 1991 uitbaatte; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel de schending aanvoert van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), doordat het verslag dat de inspectie op 12 maart 1998 heeft opgesteld haar niet ter kennis is gebracht met het oog op haar verhoor door de Commissie Bejaardenvoorzieningen, zodat zij zich te dien aanzien niet heeft kunnen verdedigen;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daar op antwoordt dat verzoekster niet aantoon op welke wijze artikel 6 EVRM precies geschonden zou zijn, dat het EVRM niet van toepassing is op vergunningen binnen het publiek-rechtelijk stelsel, dat het actualiserend verslag van 12 maart 1998 een stuk is waarop de Commissie Bejaardenvoorzieningen “zich mede baseerde” en dat dit stuk zich

overigens bij de debatten voor de Commissie wel degelijk bevond in het dossier waar verzoekster inzage kon van nemen;

4.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord stelt dat het bestreden besluit steunt op het verslag van 12 maart 1998, hetwelk haar niet ter kennis is gebracht, terwijl de gecoördineerde decreten bepaalt dat overtredingen worden vastgesteld in processen-verbaal waarvan de overtreder binnen de zeven vrije dagen een afschrift krijgt toegezonden; dat zij herhaalt dat “dit inspectie-verslag (haar) volledig onbekend is” en dat zij zich desbetreffend niet heeft kunnen verweren; dat zij dan betoogt dat haar rechten van verdediging de waarborg inhouden dat zij met precisie en vooraf ingelicht wordt over alle ten laste gelegde feiten en dat de decretaal ingestelde kennisgeving niet alleen gevolgen heeft voor de geldigheid van het proces-verbaal zelf maar ook voor de rechten van verdediging;

4.4. Overwegende dat verzoekster aan het bestuur verwijt dat zij zich bij de totstandkoming van het bestreden besluit, bij gebrek aan kennis van het proces-verbaal van 12 maart 1998, niet behoorlijk heeft kunnen verdedigen waardoor het bestuur artikel 6 EVRM geschonden heeft;

4.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit het eindpunt vormt van een administratieve procedure, terwijl artikel 6 EVRM van toepassing is op betwistingen die voor een rechterlijke instantie hun beslag krijgen; dat vanuit dat oogpunt het middel, als aangevoerd, niet tot vernietiging van het bestreden besluit kan leiden;

4.4.2. Overwegende bovendien, dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord niets inbrengt tegen de verklaring van de verwerende partij dat het betrokken proces-verbaal neergelegd was in het dossier dat met het oog op haar verhoor door de Commissie Bejaardenvoorzieningen kon ingezien worden; dat zij in dat verband ook niet aantoonst en zelfs niet beweert dat haar de nodige tijd ontbrak om die kennisneming nog in haar verdediging te betrekken; dat verzoekster evenmin aantoonst dat het proces-verbaal betrekking heeft op de vaststelling van een overtreding en dat het uit dien hoofde overeenkomstig artikel 21, § 2, van de

gecoördineerde decreten onderworpen was aan een bijzondere kennisgevingsverplichting;

4.4.3. Overwegende, tenslotte, dat het proces-verbaal van 12 maart 1998 in wezen geen nieuwe maar enkel bevestigende gegevens bevat over de vraag of de voorziening van verzoekster een logiesverstrekkend bedrijf dan wel een rusthuis was en dat bijgevolg de verwerende partij dat stuk niet nodig had om het bestreden besluit een deugdelijke grondslag te geven; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien april 2000 en vier, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.